

givet af den højtærede Finansminister, i nær tilstrækkelig Grad har taget Hensyn til disse meget store Udgifter. Tager man Hensyn til disse tre Forhold, jeg her har nævnt, kan jeg ikke tænke mig andet, end at man sikkert gør klogt i i den højtærede Finansministers Udtalelse, at det ikke er udelukket, at Underskuddet vil overstige 150 Mill. Kr., at se, at man ikke skal blive alt for overrasket, hvis det bliver mindst 200 Mill. Kr.

Nu kan den højtærede Finansminister jo spørge om, hvorfor jeg fremsætter disse Bemærkninger, om jeg har nogen Hensigt dermed overhovedet. Jeg har det Indtryk af den højtærede Finansministers Tale, at han fandt det lidt urimeligt, at jeg optraadte som Kritiker (*Finansministeren*: Nej). Ja, den højtærede Finansminister kaldte mig jo endogsaa en stærk Kritiker; jeg tror ikke, der heri i og for sig laa nogen Behagelighed fra den højtærede Ministers Side. Men jeg har, tror jeg da selv, virkelig en Hensigt dermed. Jeg tror for det første, at det er sundt og godt for Befolkningen, at den saa tidligt som muligt faar Øjnene op for, hvorledes vi i Virkeligheden sidder i det, og jeg tror dog, jeg tør sige, at jeg i denne Henseende har bidraget noget til at faa Situationen klarlagt. Men jeg tror ogsaa, det er godt under Hensyn til de Skattelovforslag, der nu skal forelægges — muligvis er det allerede for sent nu at tale derom, da de maaske allerede er færdige — om det højtærede Ministerium kunde komme til den Erkendelse, at Indtægterne i den Tid, vi gaar i Møde, i allerhøjeste Grad vil svigte. For naar de allerede for Indkomstkattens Vedkommende har svigtet saa meget, som sket er, og det paa en Tid, da man dog lignede paa Indtægter fra et Aar, som erhvervsmæssigt set ingenlunde var daarligt, saa behøver man ikke at være nogen stor Profet for at forudsige, at i den Tid, der kommer, vil Skatterne, de direkte Skatter, i langt højere Grad svigte. Og da dette er Tilfældet, og da Statsudgifterne, selv om der udfoldes en nok saa stor Sparsommelighed, dog sikkert vil have meget svært ved at følge med i Retning af Nedgang, tror jeg, det højtærede Ministerium vilde gøre klogt i at indse, at hvor ubehageligt end det er at have indirekte Skatter, er det i den givne Situation en absolut Nødvendighed ogsaa at tage saadanne Skatter, som giver klækkeligt med Penge. Og skal indirekte Skatter give klækkeligt, tror jeg ikke, at det i Tider som dem, der kommer, nytter attro paa, at man kan nøjes med Luksusskatter. Vi maa —

ikke i og for sig af Kærlighed til disse Skatter, for hvem kan have det — endda ned paa at beskatte Ting, som i hvert Fald ligger meget nær opad det, man kalder Nødvendighedsartikler. Jeg vil haabe det længst mulige paa, at vi kan undgaa at beskatte de absolutte Nødvendighedsartikler, men jeg tror, at skal man komme igennem, maa man, med Hensyn til hvad man vil kalde Luksusskat og hvad ikke, komme stærkt hen imod den Opfattelse at kalde en Ting, som i strengeste Forstand kan undværes, for en Ting, som er egnet til Beskatning, og det er mit Haab, at de meget uheldige Tal, som foreligger i Henhold til den højtærede Finansministers Tale, vil have overbevist Ministeriet om, at her gælder det ikke, om man vil eller ikke vil, men her gælder det, at man maa. Og saa er det da ogsaa mit Haab, at man herudfra maa tage sit Standpunkt og gennemføre, hvad der er nødvendigt, for at vi kan faa en ordentlig Finansbalance igen.

Heilesen: Jeg vil gerne takke den højtærede Landbrugsminister for den Redegørelse, han som Svar paa mine Spørgsmaal gav for Landbrugsministeriets Stilling til Kødeksporten til Norge. Det glædede mig, at den højtærede Minister kunde erklære, at man ikke fra Landbrugsministeriets Side havde afvist noget norsk Forslag, men at man tværtimod havde tiltraadt ethvert Forslag, der fremkom fra norsk Side. Men naar den højtærede Minister kan afgive en saadan Erklæring, maa der paa et vist Tidspunkt af disse Forhandlinger have foreligget en Misforstaaelse mellem den danske og den norske Regering. Jeg ved nemlig fra en Kilde, som jeg har Grund til at anse for absolut paalidelig, at det norske Udenrigsdepartement den 22. December i Fjor har givet Nordmænd, der var interesserede i denne Sag, den Underretning, at de danske Myndigheder ikke kunde acceptere de Regler, som de norske Veterinærer havde opstillet for Genoptagelse af Importen fra Danmark, idet de danske Myndigheder erklærede, at de ikke kunde acceptere et Monopol for Frederikshavns Eksportslagteri, samt at Eksporten ikke vilde faa særlig Betydning for Danmark, naar der kun kunde købes i Vendsyssel og ikke i Aalborg. Noget lignende har for øvrigt været omtalt i den norske Presse. Saa vidt jeg har kunnet forstaa, skulde dette Standpunkt fra dansk Side være udtrykt i en Skrivelse fra det danske Landbrugsministerium af 20. December i Fjor, og for at faa fuld Klarhed i denne Sag, der er af ganske overordentlig